

hold til vort lands størrelse, skal vi også have en politisk position. Jeg er ikke særlig stolt, når diplomater fortæller mig, at i dag har de været til middag med den og den, og de er så glade for, at de fik lov til at være med til den middag. Jeg er heller ikke særlig stolt af at se, at tidligere minister Poul Nielson blev vraget til fordel for vistnok en amerikaner, når vi ved, at USA skylder så mange penge til FN. Vi betalte i hvert fald et meget voldsomt bidrag til UNDP, det er vi vel enige om, og vi havde vel også kunnet forvente, at vi så kunne få lidt politisk indflydelse, og det er sådan set det, jeg taler om.

Med hensyn til det med kontrakter kan det godt være, det er et spørgsmål om strid om ord. Hvis Socialdemokratiet vil gå med til at lave en kontrakt mellem modtagerlandet og Danmark, hvor vi stiller nogle krav og siger, at det har en reel konsekvens, hvis det og det punkt bliver overtrådt, for så stopper vi – ja, hvis det er det, den socialdemokratiske ordfører går med til, så kan det godt være, det er et spørgsmål om strid om ord.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg synes helt ærligt, at Venstres ordfører i denne debat både vil blæse og have mel i munden.

På den ene side er der opbakning til den nye strategi »Partnerskab 2000«, og på den anden side fremlægger hr. Jens Hald Madsen her i dag sin helt egen strategi for dansk udviklingsbistand. Det synes jeg ærligt talt ikke hænger sammen.

Derfor må jeg spørge på baggrund af de ønsker for udviklingsbistanden, som hr. Jens Hald Madsen har fremsat her i dag på Venstres vegne, og også på baggrund af de påstande, vil jeg kalde dem, han er fremkommet med om udviklingsbistanden og dens virkninger: Hvad er det, Venstre vil have ændret i forhold til den nuværende situation? Man kan sige, at »Partnerskab 2000« er visionær. Det er jeg enig i, der sker ændringer, og Kristeligt Folkeparti støtter den også. Men den fører jo ikke til, at dansk udviklingspolitik og strategien herfor bliver ændret fundamentalt i den retning, som hr. Jens Hald Madsen giver udtryk for her i dag, så hvad er det egentlig, Venstre vil på dette område?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er en lille smule ærgerligt, at en vigtig del af det forløb, vi har haft, og som har været så flot,

tilsyneladende er gået helt hen over hovedet på hr. Jens Hald Madsen, nemlig diskussionen om den folkelige forankring, som har spillet en så stor rolle i de sidste mange runder, også helt tilbage fra den debat, vi havde i maj.

I hvert fald så vidt jeg kan fornemme, er det blevet sværere og sværere at argumentere for, at man kunne aflæse den folkelige forandring på, hvor mange penge man var i stand til at samle ind, netop fordi de organisationer er så forskellige. Den organisation, jeg selv er nærmest knyttet til, nemlig Folkekirkens Nødhjælp, har selvfølgelig en fantastisk mulighed for at samle ind, fordi de har et kæmpestort lokalt organisationsapparat. Det er faktisk nemt for dem at samle penge ind, hvorimod organisationer som f.eks. Ibis eller Care har meget vanskeligere ved at gøre det, men det er ikke det samme som at sige, at de ikke har folkelig opbakning, og at der ikke er støtte til den. Den må komme på en anden måde.

Og vi skulle meget nødig – og det er jo bl.a. det, vi har drøftet i denne her tid – havne i den skrækelige situation, hvor det kommer til at dreje sig om, hvem der kan få mest mediebevågenhed, sådan så de kan få penge i kassen, fordi vi herindefra forlanger, at vi skal kunne se på deres økonomiske regnskaber, hvordan deres folkelige forankring ser ud. Hvem kommer først til de fattige? Det skal ikke være det, vi sender vores fremragende organisationer af sted med besked om at prøve at kunne leve op til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er selvfølgelig fuldstændig enig i, at når vi bidrager meget til internationale organisationer, skal vi også forsøge at få indflydelse. Vi skal forsøge at få politisk indflydelse. Men jeg vil godt sige, at det at gøre spørgsmål om politisk indflydelse i internationale organisationer lig med at få topposter synes jeg er dybt pinligt. Dybt pinligt.

Topposter er noget, som man vælger folk til efter kvalifikationer, og man vælger altså ikke folk efter, hvilket bidrag deres respektive lande har givet. Det bør man i hvert fald ikke gøre. Det, man bør gøre, er, at man må få politisk indflydelse på, hvilken linje der skal føres, og så vælger man de bedste folk til at udføre den linje. Og det er linjen, Danmark skal søge indflydelse på bl.a. ved at give de store bidrag, vi giver.